

HU

HU

HU

EURÓPAI BIZOTTSÁG

Brüsszel, 2011.2.28.
COM(2011) 84 végleges

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

**A munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló 2008/94/EK
irányelv egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról és alkalmazásáról**

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE AZ EURÓPAI PARLAMENTNEK ÉS A TANÁCSNAK

A munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló 2008/94/EK irányelv egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról és alkalmazásáról

1. BEVEZETÉS

A 2008/94/EK irányelv¹ (a továbbiakban: irányelv) kodifikálja a 80/987/EGK tanácsi irányelvet², amelyet legutóbb a 2002/74/EK irányelv³ módosított.

Az irányelv célja a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelme, különösen a fennálló követelések kifizetésének biztosítása érdekében. E célból a tagállamok kötelesek egy olyan intézetet létrehozni, amely szavatolja e követelések teljesítését.

Az irányelv 15. cikke szerint a Bizottságnak jelentést kell benyújtania az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy a tagállamok miként hajtják végre és alkalmazzák az irányelv 1–4. cikkét, 9. és 10. cikkét, 11. cikkének második bekezdését, 12. cikkének c) pontját, valamint 13. és 14. cikkét.

E jelentés előkészítése során a Bizottság független szakértőket bízott meg egy tanulmány elkészítésével, továbbá kérdőívet küldött a tagállamoknak és az európai szociális partnereknek, és arra kérte őket, hogy észrevételezzék a tanulmány megállapításait.

2. HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK (1., 2. ÉS 13. CIKK)

2.1. A védelemben részesülő munkavállalók

Az alább említett kivételektől eltekintve az irányelv a nemzeti jog alapján munkavállalónak minősülő valamennyi személyre alkalmazandó. A Bizottság azonban megállapítja, hogy az irányelv által biztosított védelem a Cseh Köztársaságban nem terjed ki azon munkavállalókra, akiknek szerződése egy meghatározott munka elvégzésére szól. A Bizottság közelebbről meg fogja vizsgálni, hogy e személyek a cseh munkajogi szabályok alapján nem minősülnek-e munkavállalónak, mivel ez a kizárás az irányelv megsértését jelentheti.

Az irányelv kifejezetten tiltja, hogy a tagállamok kizárják az irányelv hatálya alól a részmunkaidőben foglalkoztatott munkavállalókat, a határozott idejű

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2008. október 22-i 2008/94/EK irányelve a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről (HL L 283., 2008.10.28., 36. o.).

² A Tanács 1980. október 20-i 80/987/EGK irányelve a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről (HL L 283., 1980.10.28., 23. o.).

³ Az Európai Parlament és a Tanács 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK irányelve a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 80/987/EGK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 270., 2002.10.8., 10. o.).

munkaszerződéssel foglalkoztatott munkavállalókat, valamint a munkaerő-kölcsönzésre irányuló munkaviszonnyal rendelkező munkavállalókat (a 2. cikk (2) bekezdése). A Bizottság rendelkezésére álló információk szerint ezt az előírást valamennyi tagállam betartja.

Az irányelv megtiltja, hogy a tagállamok minimális időtartamot írjanak elő a munkaviszony tekintetében a védelemre jogosult munkavállalókra nézve (a 2. cikk (3) bekezdése). A Bizottság azonban megjegyzi, hogy a ciprusi jogszabályok értelmében egy munkavállaló azzal a feltétellel jogosult a kifizetésekre, ha a munkáltató fizetéseképtelenségének időpontját megelőzően legalább 26 hétig folyamatosan ugyanannál a munkáltatónál dolgozott. Ez a Bizottság álláspontja szerint sértheti az irányelvet.

A tagállamok a munkavállalók bizonyos kategóriáit kivételes esetekben kizárhatják az irányelv hatálya alól:

a) egyéb olyan garanciák fennállása esetén, amelyek az irányelvből származó védelemmel azonos védelmet nyújtanak a munkavállalónak (az 1. cikk (2) bekezdése). Ezzel a lehetőséggel három tagállam élt. Belgiumban a különböző vegyes bizottságokban vagy albizottságokban tagsággal rendelkező vállalkozások munkavállalói és gyakornokai ki vannak zárva az általános garanciaalap által biztosított védelemből, azonban a kollektív szerződés által létrehozott ágazati alapok védelme kiterjed rájuk. Cipruson a kereskedelmi flották külföldi illetőségű, hajózó személyzetét zárták ki az irányelv hatálya alól. Az Egyesült Királyságban pedig a kereskedelmi flották tengerészeire nem terjed ki az irányelv által biztosított védelem. A Bizottság álláspontja szerint előfordulhat, hogy az ún. „tengeri zálogjog”⁴ – amely a munkáltató fizetéseképtelensége esetére e két utóbbi tagállamban a tengerészek számára nyújtott legfőbb védelmi eszköznek tűnik – nem mindig nyújt a garanciaintézet által biztosítottal azonos szintű védelmet, mivel egyes esetekben a hajó értéke nem fedezi a fennálló követeléseknek az irányelv által előírt minimális összegét.

b) a természetes személyek által alkalmazott háztartási alkalmazottakat és az olyan halászokat, akik bérezése a bevételből való részesedés formájában történik, feltéve, hogy a nemzeti jogban e kizárások már léteztek a 2002/74/EK irányelvnek az érintett tagállamban történt hatálybalépésének időpontjában (az 1. cikk (3) bekezdése). A Bizottság megállapítja, hogy a bevételekből részesedő halászokat Görögországban, Olaszországban, Máltán és az Egyesült Királyságban, míg a háztartási alkalmazottakat Spanyolországban, Franciaországban, Máltán, Hollandiában és Lengyelországban zárták ki az irányelv hatálya alól.

2.2. Az érintett munkáltatók

Az irányelv valamennyi olyan – a nemzeti jogszabályok értelmében vett – munkáltatóra vonatkozik, amely fizetéseképtelen. Az irányelv a munkáltatók egyetlen kategóriájának kizárását sem teszi lehetővé.

⁴

Egy hajón fennálló tengeri jelzálogjog bizonyos követelések (köztük munkabér-követelések) számára elsőbbségi jogot biztosít a nyilvántartásba vett zálogjogokkal, jelzálogjogokkal és kézizálogjogokkal szemben (A tengeri zálogjogokról és jelzálogjogokról szóló, 1993. évi nemzetközi egyezmény).

A munkáltató akkor fizetéseképtelen (a 2. cikk (1) bekezdése), ha:

- a munkáltató fizetéseképtelensége alapján a nemzeti jog szerinti kollektív eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet terjesztettek elő, amely a munkáltató vagyonának részleges vagy teljes lefoglalásával, valamint felszámoló (vagy hasonló feladatot ellátó személy) kinevezésével jár;
- az illetékes hatóság elhatározta az eljárás megkezdését (vagy megállapította, hogy a munkáltató vállalkozása vagy üzeme végleg megszűnt, és a rendelkezésre álló eszközök nem elegendőek az eljárás megkezdésének biztosítására).

A Bizottság megjegyzi, hogy az 1346/2000/EK tanácsi rendeletet⁵ azokra a fizetéseképtelenségi eljárásokra kell alkalmazni, amelyek az adós részleges vagy teljes vagyonlefoglalását és a felszámoló kijelölését foglalják magukban (az 1. cikk (1) bekezdése), vagyis ugyanazon fizetéseképtelenségi eljárásokra, mint amelyekre az irányelv kiterjed. E körülmények között a tagállamok – kevés kivételtől eltekintve – megerősítették a Bizottság számára, hogy az irányelv hatálya alá tartozó nemzeti fizetéseképtelenségi eljárások azonosak a rendelet A. mellékletében felsoroltakkal. A kivételek a következők: Németország, ahol csak az *Insolvenzverfahren* keletkeztet az irányelv által védett követelést; Görögország, ahol az irányelv hatálya alól kizárták azokat az eseteket, amikor a) a társaságot ideiglenes felügyelet (a hitelezők felügyelete és irányítása) alá vonják, valamint b) a társaságot csődgondnokság alá helyezik annak érdekében, hogy hitelezőivel egyezséget köthessen; Írország, ahol az *examinership* és a *winding up of partnerships* elnevezésű eljárásokat zárták ki az irányelv hatálya alól; Magyarország, ahol csak a felszámolási eljárásra terjednek ki a belföldi végrehajtási jogszabályok; Szlovénia, ahol a *skrajšani stečajni postopek* és a *prisilna poravnava v stečaju* nevű eljárás nem tartozik az irányelv hatálya alá. Mivel a két jogforrás hatálya alá tartozó fizetéseképtelenségi eljárások meghatározása azonos, a Bizottság még részletesebben meg fogja vizsgálni ezt a kérdést, hogy megbizonyosodjék arról, hogy a védelem valamennyi releváns fizetéseképtelenségi eljárásra kiterjed.

A belga jogszabályok a fizetéseképtelenség helyett a vállalkozás megszüntetésének fogalmát használják. A vállalkozás megszüntetése „a vállalkozás fő tevékenységének végleges beszüntetése, amelynek során a munkavállalók száma a vállalkozás fő tevékenységének végleges beszüntetésének negyedévét megelőző négy negyedév során alkalmazott munkavállalók átlagos számának negyede alá csökken”⁶. Előfordulhat, hogy a belga garanciaalap nem fedez bizonyos, az irányelv által meghatározott fizetéseképtelenségi eseteket.

Dánia, amelyre a rendelet nem kötelező, arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy a nemzeti garanciaalap a következő helyzeteket fedezi: a) csőd; b) az az eset, amikor a munkáltató a fizetéseképtelenségének megállapításakor felhagy kereskedelmi tevékenységével; c) a munkáltató halála, amennyiben vagyonára fizetéseképtelenség miatt csődgondnokot rendelnek ki, vagy azt csődgondnokság nélkül értékesítik.

⁵ A Tanács 2000. május 29-i 1346/2000/EK rendelete a fizetéseképtelenségi eljárásról (HL L 160., 2000.6.30., 1. o.).

⁶ A 2002. június 26-i törvény 3. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdése.

Az irányelv (2. cikkének (4) bekezdésében) mindenestre lehetővé teszi, hogy a tagállamok kiterjesszék a munkavállalók védelmét a fizetéseképtelenség olyan más eseteire is, amelyek nem felelnek meg a 2. cikk (1) bekezdésében foglalt követelményeknek.

Az irányelv nem tesz különbséget a munkáltatók között sem aszerint, hogy végeznek-e kereskedelmi tevékenységet, sem pedig méretük vagy profitorientált avagy nonprofit jellegük szerint, és ezt a tagállami garanciarendszerek sem tehetik meg. A Bizottság mindazonáltal megállapítja, hogy Magyarországon csak a személyek vagy egyéb jogalanyok meghatározott típusai lehetnek csődeljárás alanyai. Csődeljárás Luxemburgban is csak gazdasági társaságok vagy kereskedőnek minősülő természetes személyek ellen indítható. Ez akár azt is jelentheti, hogy egyes természetes és jogi személyek által foglalkoztatott munkavállalók nem részesülnek az irányelv által biztosított védelem köréből.

3. A GARANCIAINTÉZET ÁLTAL KIEGYENLÍTETT KÖVETELÉSEK (3. ÉS 4. CIKK)

A garanciaintézet által átvállalt követelések azok a munkaszerződés alapján fennálló fizetési követelések, amelyek a tagállamok által meghatározott időpont előtti és/vagy utáni időszakra vonatkoznak. Bulgáriában, a Cseh Köztársaságban, Dániában, Görögországban, Máltán, Portugáliában és Ausztriában a fizetéseképtelenség megállapítása iránti kérelem előterjesztése előtti hat hónap az a referencia-időszak, amelyre a követelésnek vonatkoznia kell; Lengyelország kilenc hónapot alkalmaz referencia-időszakként, Olaszország és Lettország 12 hónapot, Szlovákia, Írország és Litvánia 18 hónapot, Ciprus 78 hetet, míg a belgiumi referencia-időszak 12 hónappal a társaság megszüntetése előtt kezdődik, és 13 hónappal az után ér véget. Több tagállam referencia-időszak helyett csak egy olyan dátumot határozott meg, amely előtti és/vagy utáni időszakra kell a követelésnek vonatkoznia. Ez a helyzet Észtországban, Franciaországban, Németországban, Luxemburgban, Magyarországon, Hollandiában, Romániában, Szlovéniában, Spanyolországban, Finnországban, Svédországban és az Egyesült Királyságban.

A „díjazás” szó meghatározását az irányelv a nemzeti jogszabályokra bízta, aminek következtében a garancia terjedelme különbözik az egyes tagállamokban. Mindazonáltal a nemzeti jogszabályoknak a garanciaintézetek által nyújtandó juttatások meghatározásakor tiszteletben kell tartaniuk az egyenlőség és megkülönböztetésmentesség általános elvét⁷.

Az irányelv (a 4. cikk (1) bekezdése) megengedi továbbá, hogy a tagállamok kétféleképpen korlátozzák a garanciaintézet felelősségét:

- (a) azon időszak hosszának meghatározásával, amely alatt a fennálló követeléseket meg kell fizetni, feltéve, hogy ez az időszak legalább a munkaviszony utolsó három hónapjára járó fizetési igényre vonatkozó időszak, vagy – legalább 18 hónapos referencia-időszak esetében – nyolc hét (a 4. cikk (2) bekezdése). Belgium, Dánia, Franciaország, Magyarország, Ausztria és Finnország nem élt ezzel a lehetőséggel. Bulgária, a Cseh Köztársaság, Németország, Észtország,

⁷

A Bíróság (első tanács) 2004. december 16-i ítélete a C-520/03. sz., José Vicente Olaso Valero kontra Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) ügyben (EBHT 2004., I-12065. o., 34. pont).

Görögország, Olaszország, Lettország, Litvánia, Málta, Lengyelország, Románia, Szlovénia és Szlovákia legfeljebb három hónapos időszakot választott; a maximális időszak Írországban és az Egyesült Királyságban nyolc hét, Cipruson 13 hét, Hollandiában 19 hét, Spanyolországban 150 nap, Luxemburgban és Portugáliában hat hónap, Svédországban pedig nyolc hónap;

- (b) a garanciaintézet által teljesítendő kifizetésekre vonatkozó felső határ megállapításával, feltéve, hogy ezek a felső határok nem alacsonyabbak, mint amely szociálisan összeegyeztethető az irányelv szociális céljával (a 4. cikk (3) bekezdése). Hollandia kivételével valamennyi tagállam meghatározott ilyen felső határt, de a felső határok kiszámításának módjai között jelentősek az eltérések. Az irányelv e tekintetben nem tartalmaz pontos előírásokat. Miként azonban a Bizottság az irányelv végrehajtásáról szóló 1995. évi jelentésében⁸ elismerte, vélelmezhető, hogy ha a garanciális kifizetések végső soron jóléti juttatásoknak vagy a jogszabályban meghatározott minimálbérnek felelőnek meg, az irányelv szociális céljával való összeegyeztethetőség kétségesse válhatna.

4. TRANSZNACIONÁLIS ESETEK (9. ÉS 10. CIKK)

Az irányelv rendelkezései szerint amennyiben egy, legalább két tagállam területén tevékenykedő vállalkozás fizetéseképtelenné válik, akkor a munkavállalók fennálló követeléseinek teljesítéséért annak a tagállamnak az intézete felelős, amelynek területén az érintett munkavállalók munkát végeznek, vagy szokásosan munkát végeznek (a 9. cikk (1) bekezdése). A C-310/07. sz. ügyben hozott ítéletében⁹ a Bíróság kimondta, hogy ahhoz, hogy egy valamely tagállamban letelepedett vállalkozást a tevékenységét valamely másik tagállam területén gyakorló vállalkozásnak lehessen tekinteni, nem kell fiókteleppel vagy állandó telephellyel rendelkeznie ebben a másik államban, szükséges azonban e vállalkozás állandó gazdasági jelenléte ez utóbbi tagállamban, amelyet a tevékenység folytatását lehetővé tévő emberi erőforrás megléte jellemez.

A Bizottság megállapítja (lásd a melléklet 4. táblázatát), hogy a 2006 és 2008 közötti időszakban 239 esetben fordult elő, hogy az egyik tagállam garanciaintézete egy másik tagállam fizetéseképtelen vállalkozásának munkavállalói számára kifizetéseket teljesített. Az érintett munkavállalók száma 1158 volt, a kifizetett összegek együttesen mintegy 10,8 millió EUR-t tettek ki.

A tagállamok a Bizottság segítségével az információcseréhez használható – jelenleg véglegesítés alatt álló – egységes formanyomtatványt készítene, az irányelv 10. cikke (1) bekezdésének végrehajtását megkönnyítendő.

Ezenkívül a Bizottság az irányelv 10. cikkének (2) bekezdésével összhangban közzéteszi honlapján az illetékes közigazgatási hatóságok és/vagy garanciaintézetek elérhetőségeit, és rendszeresen frissíti azokat: <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=706&langId=en&intPageId=198>.

⁸ COM(95) 164, 1995. június 15.

⁹ A Bíróság Svenska staten kontra Anders Holmqvist ügyben hozott, 2008. október 16-i ítélete.

5. VISSZALÉPÉST KIZÁRÓ RENDELKEZÉS (A 11. CIKK MÁSODIK BEKEZDÉSE)

A Bizottság nem találkozott olyan esettel, amikor az irányelv végrehajtása az irányelv hatálybalépésekor a tagállamokban fennálló helyzethez képest történő visszalépést vagy a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók általános védelmi szintjének csökkenését eredményezte volna. Ellenkezőleg: az irányelv végrehajtása megerősítette a munkavállalók védelmét, mivel annak következtében garanciaintézetek jöttek létre azokban a tagállamokban, ahol korábban nem léteztek ilyenek.

6. A TULAJDONOS-MUNKAVÁLLALÓ HELYZETE (A 12. CIKK C) PONTJA)

Az irányelv értelmében a tagállamok megtagadhatják a védelmet vagy csökkenthetik annak mértékét, amennyiben a munkavállaló maga vagy közeli hozzátartozóival együtt az érintett vállalkozás jelentős részének tulajdonosa volt, és jelentős mértékben befolyásolta annak tevékenységeit.

Több tagállam élt ezzel a lehetőséggel (a Cseh Köztársaság, Dánia, Németország, Görögország, Ciprus, Lettország, Málta, Hollandia, Ausztria, Szlovénia és Svédország). Más tagállamokban (Spanyolország, Írország, Finnország) az e személyeknek nyújtott védelem megtagadása közvetett módon, a „munkavállaló” kifejezés meghatározásán keresztül történik, ugyanis az a személy, aki a vállalkozás egy részének tulajdonosa, és jelentős mértékben befolyásolja annak tevékenységeit, nem minősül „munkavállalónak”. Bulgáriában ahhoz, hogy a munkavállalót kizárják a védelem köréből, elegendő, ha a társaságnak vagy a társaság ügyvezető testületének tagja. Mivel nincs olyan előírás, amely szerint a részesedésnek jelentősnek kell lennie, és a munkavállalónak jelentős mértékben befolyásolnia kell a vállalkozás tevékenységeit, ez összeegyeztethetetlennek tűnik az irányelvvel. A többi tagállam (Belgium, Észtország, Franciaország, Olaszország, Litvánia, Luxemburg, Magyarország, Lengyelország, Portugália, Románia, Szlovákia és az Egyesült Királyság) nem élt ezzel a lehetőséggel.

7. AZ ESETEK ÁTTEKINTÉSE

2010 elején a Bizottság kérdőívet küldött a tagállamoknak, hogy adatokat gyűjtsön a nemzeti garanciaintézetek által kezelt fizetéseképtelenségi esetek és az érintett munkavállalók számáról, valamint a munkavállalóknak kifizetett összegekről (lásd a melléklet 1., 2. és 3. táblázatát)¹⁰.

2006 és 2009 között a nemzeti garanciaintézetek több mint 420 000 fizetéseképtelenségi esetben avatkoztak be (lásd a melléklet 1. táblázatát). Ugyanezen időszakban a garanciaintézetek 3,4 millió munkavállaló számára teljesítettek kifizetést munkáltatójuk fizetéseképtelensége miatt (lásd a melléklet 2. táblázatát). A garanciaintézetek 17,7 milliárd EUR-t fizettek ki e munkavállalóknak (lásd a melléklet 3. táblázatát). Az egy esetre jutó munkavállalók átlagos száma 2006 és 2009 között nyolc volt, az egy-egy munkavállalónak a nemzeti garanciaintézetek által kifizetett átlagos összeg pedig 5 187 EUR.

¹⁰ Olaszország és Luxemburg nem válaszolt a kérdőívre.

A Bizottság kiemeli, hogy 2008 és 2009 között jelentős növekedés következett be az ügyek számában (+ 19%), valamint – elsősorban – a munkavállalók számában (+ 61%) és a kifizetett összegben (+ 72%), ami a gazdasági válság számlájára írható. A fizetéseképtelenné vált társaságok átlagos mérete 2009-re szintén növekedett (ez 2008-ban esetenként 7,4 munkavállaló volt, ami 2009-re 35%-kal, esetenként 10,0 munkavállalóra nőtt), csakúgy, mint a ki nem fizetett díjazások összege (ez 2008-ban munkavállalónként 5059 EUR volt, ami 2009-re 7%-kal, munkavállalónként 5409 EUR-ra nőtt).

Jóllehet a tagállamok közül Németországban merült fel a legtöbb eset (2006 és 2009 között 146 673), Franciaországban volt legmagasabb a munkavállalók száma (2006 és 2009 között 953 887) és a kifizetett összeg is (6,4 milliárd EUR).

8. AZ EURÓPAI SZOCIÁLIS PARTNEREK ÁLLÁSPONTJA

A BUSINESSEUROPE észrevételt előterjesztő hét tagszövetsége és az UEAPME álláspontja szerint az irányelv elérte azon célját, hogy a munkáltató fizetéseképtelensége esetén minimális szintű védelmet biztosítson a munkavállalók számára, és a 4. cikk (3) bekezdése alapján meghatározott felső határok szociálisan összeegyeztethetők az irányelv szociális céljával.

Az Európai Szakszervezetek Szövetsége (ESZSZ) a 2008/94/EK irányelvet az uniós jog olyan nélkülözhetetlen eszközének tekinti, amely Európa-szerte minimális szintű védelmet biztosít a munkavállalók számára. Komoly aggodalommal látja azonban, hogy a tagállamok – élve a 4. cikk (2) és (3) bekezdésében biztosított lehetőséggel – alacsony felső határokat és nagyon rövid határidőket határoztak meg. Az ESZSZ szerint számos nemzeti tagszervezete komoly aggodalmaknak adott hangot amiatt, hogy a ki nem fizetett munkabérek sok munkavállaló esetében meghaladják a nemzeti jogszabályok által meghatározott határértékeket. Az ESZSZ hangsúlyozza továbbá, hogy a 4. cikk (2), és különösen (3) bekezdésének szövegezése nagyon tág, és olyan jelentős mérlegelési jogkört enged a tagállamoknak, amely alapján azok nagy mértékben csökkenthetik az irányelv alapján fennálló kötelezettségeiket. Ezért az ESZSZ álláspontja szerint célszerű lenne felülvizsgálni e rendelkezéseket. Az ESZSZ szerint további problémás területet jelent az irányelv alkalmazási köre, különösen a „fennálló követelések” kifejezés értelmezése, mivel számos tagállam szűken definiálja a „díjazás” fogalmát (pl. a végkielégítés, a jutalmak, a megtérítési módok stb. kizárásával). Az ESZSZ szerint ez jelentős összegű követelés kielégítésének elmaradását eredményezheti.

9. KÖVETKEZTETÉSEK

Több mint 30 évvel az eredeti irányelv 1980-ban történt elfogadása után a Bizottság úgy véli, hogy az irányelv a nemzetközi piacon továbbra is kulcsszerepet játszik a munkavállalók jogaival kapcsolatos minimális szintű védelem biztosításában. A tagállamokat olyan garanciaintézetek felállítására kötelezték, amelyek fizetéseképtelenség esetén beavatkoznak a munkavállalók fennálló követeléseinek teljesítése érdekében. Az irányelv hatékony voltát az a 3,4 millió munkavállaló igazolja, akinek a garanciaintézetek beavatkozásában megnyilvánuló biztonsági háló az elmúlt négy évben – nagyrészt a gazdasági válság idején – segítségére volt. A 2002-ben elvégzett felülvizsgálatnak köszönhetően világosabbá váltak a

transznacionális helyzetek jogkövetkezményei, és fokozódott a jogbiztonság, mivel a fizetésképtelenségre vonatkozó tagállami jogszabályok változásait figyelembe véve átdolgozták a rendelkezéseket.

A fenti elemzés azt mutatja, hogy a bejelentési kötelezettség hatálya alá tartozó rendelkezések végrehajtása és alkalmazása általánosságban helyesen történt. Van még azonban néhány olyan problémás terület, amelyet a Bizottság a megfelelő eszközökkel, szükség esetén akár jogsértési eljárás kezdeményezésével, orvosolni kíván.

A Bizottság továbbra is nyomon fogja követni az irányelv alkalmazását, figyelembe véve a munkajogi, valamint a fizetésképtelenségre vonatkozó jogszabályok területén végbe menő további fejleményeket, annak érdekében, hogy biztosítsa az irányelv céljának megfelelő megvalósulását.

MELLÉKLET

1. táblázat: Azon esetek száma, amelyekben a garanciaintézet beavatkozását kérték

	2006	2007	2008	2009	2006-tól 2009-ig összesen
Belgium	4 256	3 744	3 967	4 174	16 141
Bulgária		6	3	9	18
Cseh Köztársaság	449	382	386	750	1 967
Dánia	1 221	1 091	1 847	3 167	7 326
Németország	38 133	38 711	35 447	34 382	146 673
Észtország	131	94	176	491	892
Írország	167	194	287	671	1 319
Görögország	-	-	-	-	-
Spanyolország	12 431	12 654	13 229	16 466	54 780
Franciaország	19 655	19 577	24 046	27 113	90 391
Olaszország					
Ciprus	7	5	1	2	15
Lettország	95	60	84	138	377
Litvánia	379	293	300	340	1 312
Luxemburg					
Magyarország	1 273	1 235	1 419	2 222	6 149
Málta	0	1	0	1	2
Hollandia	3 796	2 392	2 580	4 641	13 409
Ausztria	4 036	3 508	3 563	4 036	15 143
Lengyelország	635	631	338	401	2 005
Portugália	583	795	1 216	2 889	5 483
Románia		4	22	47	73
Szlovénia	92	88	76	108	364
Szlovák Köztársaság	80	58	62	174	374
Finnország	2 167	2 098	2 243	2 965	9 473
Svédország	2 200	1 900	2 400	3 300	9 800
Egyesült Királyság	9 369	8 036	7 593	12 135	37 133
Az EU 27 tagállama	101 155	97 557	101 285	120 622	420 619

2. táblázat: Azon munkavállalók száma, akiknek fennálló követeléseit a garanciaintézet teljes mértékben vagy részben kifizette

	2006	2007	2008	2009	2006-tól 2009-ig összesen
Belgium	19 104	16 628	17 414	18 922	72 068
Bulgária		45	20	433	498
Cseh Köztársaság	7 549	6 888	5 055	19 451	38 943
Dánia	9 886	10 244	19 328	34 694	74 152
Németország	189 695	167 593	173 004	304 719	835 011
Észtország	1 256	1 158	2 292	6 661	11 367
Írország	4 687	6 609	9 704	20 172	41 172
Görögország	758	284	432	148	1 622
Spanyolország	57 738	56 382	63 994	99 071	277 185
Franciaország	220 812	208 233	235 062	289 780	953 887
Olaszország					0
Ciprus	48	16	2	63	129
Lettország	2 598	928	1 029	2 015	6 570
Litvánia	11 140	5 794	6 894	8 110	31 938
Luxemburg					0
Magyarország	21 319	15 888	12 665	28 664	78 536
Málta	0	32	0	17	49
Hollandia	30 729	21 554	27 890	59 243	139 416
Ausztria	34 521	30 986	28 219	36 191	129 917
Lengyelország	20 321	17 151	20 319	35 674	93 465
Portugália	9 530	12 220	14 120	18 263	54 133
Románia		618	2 578	2 353	5 549
Szlovénia	1 276	430	448	6 259	8 413
Szlovák Köztársaság	2 604	2 821	4 308	8 114	17 847
Finnország	6 022	5 021	7 714	9 253	28 010
Svédország	17 100	14 000	19 100	29 100	79 300
Egyesült Királyság	92 516	86 006	76 416	164 083	419 021
Az EU 27 tagállama	761 209	687 529	748 007	1 201 453	3 398 198

3. táblázat: A garanciaintézet által kifizetett összegek (EUR-ban)

	2006	2007	2008	2009	2006-tól 2009-ig összesen
Belgium	132 410 251	110 682 560	122 806 878	151 927 588	517 827 277
Bulgária	-	14 265	5 115	232 022	251 402
Cseh Köztársaság	6 477 066	7 060 182	6 026 217	31 928 617	51 492 081
Dánia	28 287 595	36 372 910	89 592 275	157 395 719	311 648 498
Németország	983 495 381	849 977 920	822 226 706	1 755 302 560	4 411 002 567
Észtország	954 629	1 476 662	4 329 696	13 492 496	20 253 484
Írország	4 308 000	5 727 000	10 068 000	19 958 000	40 061 000
Görögország	2 130 303	496 418	986 256	311 315	3 924 292
Spanyolország	269 549 468	327 130 512	359 752 446	643 538 235	1 599 970 661
Franciaország	1 458 000 000	1 400 000 000	1 463 000 000	2 117 000 000	6 438 000 000
Olaszország					
Ciprus	96 147	7 803	1 910	14 554	120 414
Lettország	1 937 982	821 591	1 850 184	2 724 831	7 334 587
Litvánia	6 835 032	3 880 908	5 271 084	6 545 412	22 532 437
Luxemburg					
Magyarország	21 360 781	16 841 854	18 043 815	32 734 634	88 981 085
Málta	0	35 816	0	22 062	57 878
Hollandia	205 314 711	141 211 281	174 557 007	398 691 488	919 774 487
Ausztria	184 854 654	208 047 412	208 055 837	277 579 642	878 537 545
Lengyelország	18 203 753	21 036 816	27 170 354	43 977 262	110 388 185
Portugália	40 198 540	52 988 075	70 475 958	80 900 936	244 563 509
Románia	-	431 282	1 067 814	1 168 956	2 668 052
Szlovénia	2 163 308	744 805	849 295	13 321 203	17 078 611
Szlovák Köztársaság	2 570 000	2 304 056	5 111 233	9 872 000	19 857 289
Finnország	18 930 558	16 447 990	24 135 752	35 396 292	94 910 592
Svédország	101 854 253	90 453 076	101 734 753	224 435 216	518 477 298
Egyesült Királyság	415 375 589	245 454 000	267 021 651	479 967 226	1 407 818 465
Az EU 27 tagállama	3 905 308 001	3 539 645 194	3 784 140 235	6 498 438 266	17 727 531 696

4. táblázat: A garanciaintézet 2006 és 2008 közötti, azon munkavállalók érdekét szolgáló beavatkozásai, akiknek a munkáltatója ellen egy másik tagállamban fizetéseképtelenségi eljárás megindítását kezdeményezték

	Az egy garanciaintézetre jutó határokon átnyúló fizetéseképtelenségi esetek száma	Érintett munkavállalók száma	Kifizetett összegek (EUR-ban)
Belgium	48	156	2 093 600
Bulgária	0	0	0
Cseh Köztársaság			
Dánia	2	2	19 119
Németország	26	188	400 850
Észtország			
Írország	22	43	139 949
Görögország	0	0	0
Spanyolország	0	0	0
Franciaország	39	163	2 513 154
Olaszország	6	6	156 458
Ciprus			
Lettország	0	0	0
Litvánia	0	0	0
Luxemburg	1	29	129 368
Magyarország	0	0	0
Málta	0	0	0
Hollandia	Nem állnak rendelkezésre adatok, mert a holland garanciaintézet nem vette külön nyilvántartásba a transznacionális eseteket.		
Ausztria	59	214	1 346 751
Lengyelország	0	0	0
Portugália	1	17	111 172
Románia	0	0	0
Szlovénia	1	3	3 855
Szlovák Köztársaság	0	0	0
Finnország	15	69	434 253
Svédország	13	259	3 415 180
Egyesült Királyság	6	9	65 214
Az EU 27 tagállama	239	1 158	10 828 924

